

baptist.dk

5

Nummer 5 | 2013 | 160. årgang
Udgivet af Baptistkirken i Danmark

Fællesskab

Forsmag på jubilæet

KOM NU
VIDERE
175 ÅR
BAPTISTEREN I DANMARK

Jubilæumsudvalgets formand, Trine Engbo Sørensen, indvier os i sine drømme om en fejring i 2014, hvor såvel danske baptister som de øvrige frikirker kan fejre 175 års jubilæum.

[≡] Trine Engbo Sørensen

[📷] Arkiv og Grit Theilgaard

Det er lørdag aften, nærmere bestemt den 25. oktober 2014. Hele dagen har den lille kirke i byen summet af forventning – madholdet har været i gang i flere timer med at tilberede jubilæumsmenuen, kirken er blevet pyntet og udsmykket efter alle kunstens regler, børnene har øvet deres indslag, og spejderne har klargjort den udendørs, lysende sti fra kirken og ind til byens torv. Nu varer det ikke længe, før gæsterne fra byens forretninger, foreninger og væresteder begynder at strømme ind. Musikken sætter i gang – glade toner strømmer ud gennem døråbningen og møder de mennesker, der er indbudt.

For første gang ...

For mange af gæsterne er det første gang, de sætter deres ben i kirken. Ikke fordi de

Dåbsgudstjeneste i Kristuskirken, København, i 1951.

Spejderarbejde
med 100 års mellemrum
– i 1920'ernes og 2010'ernes
København.

Til venstre:
Cirkusgudstjeneste i Korskirken i 2013.

Til højre:
Fredskirkens Drengklub i 1920'erne.

har noget imod baptister, men der har bare aldrig rigtig været nogen anledning til at komme. Nogen har også været i tvivl, om kirken kun var for dens egne medlemmer. Andre har aldrig overvejet tanken om, at en kirke kunne have noget at tilbyde dem. Nogle er kommet her tidligere, men har i de senere år ikke rigtig haft tid og overskud til at involvere sig. En lille gruppe kommer her jævnligt – og det er mange af dem, der har haft travlt hele dagen.

Igennem hele året har der været masser af aktiviteter i og omkring kirken. Der har været indkaldt til »store skraldedag«, hvor hele nærområdet blev ryddet pænt op. Der har også været »åben kirke« med foredrag og samvær for enlige mødre, lektiehjælp for tosprogede børn én gang om ugen og gratis suppe hver fredag aften hele sidste vinter. Kirken har været brugt til koncerter og børneteater, og mange har først gennem nogle af alle disse arrangementer fået øjnene op

for, at der lå en kirke lige her – med hjerte for byen og dens mennesker.

Liv bliver delt

Nu er klokken efterhånden blevet 18.30. Kirkesalen koger. Små børn leger, teenagere fniser og tager billeder med deres mobiler, madholdet bærer med røde kinder de sidste fade ind på bordene, og folk snakker. Så rejser aftenens vært sig op, og langsomt falder der ro over salen. Der bliver budt velkommen til fest, og BaptistKirkens formand toner pludselig frem på skærmen og bringer en hilsen. Kort og inspirerende. I de andre frikirker er det en anden kirke-formand, der taler. Resten af aftenen er fuld af lækker mad, glæde, latter, ord og billeder. Bånd bliver knyttet, tanker bliver sat i gang, liv bliver delt.

Som afslutning på aftenen følges alle gæster ad på den lysende sti ind til byens torv, hvor der bliver sunget en aftensang og

lyst en velsignelse over byen. Og så starter det store festfyrværkeri – præcis kl. 22.00 – ikke bare her i byen, men overalt i landet, hvor baptister og andre frikirker er samlet til jubilæumsfejring ...

Andre får gaverne

Måske bliver ovenstående til virkelighed – og måske bliver lørdag den 25. oktober til noget helt andet. Det bestemmer *du*. Vi er fulde af forventning til, hvad der kommer til at ske rundt omkring i landet i løbet af 2014, hvor *du* skal være med til at pege på *din* kirke, *din* menighed og *dit* fællesskab. Godt nok er det os, der har fødselsdag, men det er andre, der skal have gaverne. Vi håber, at du vil være med til at overøse din by og dit lokalområde med sjove aktiviteter, spændende arrangementer, lækker mad, gratis kaffe og alt muligt andet. Men mest af alt håber vi på, at jubilæumsåret 2014 bliver en mulighed for at vise, hvem Jesus er, og hvad han har gjort. Alle mennesker, vi kommer i berøring med, må ikke være i tvivl om, at Jesus og hans budskab holder 100%. At han er en levende og relevant stemme ind i hvert enkelt menneskes liv, både for 2.000 år siden, for 175 år siden og i dag.

Vi glæder os til at fejre jubilæum sammen med jer alle sammen!

Baptisters dåb i København

27. oktober 1839 blev en lille gruppe mennesker døbt i Lersøen, og den 30. oktober stiftede de Københavns første baptistmenighed. Den første baptistmenighed og den første frikirke var blevet en del af den danske virkelighed – til trods for at enhver anden tro end den evangelisk-lutherske kirkes var forbudt i Danmark. Derfor fejrer Baptistkirken i Danmark og Danmarks frikirker 175 års jubilæum i 2014.

Indhold **Fællesskab**

- 2 Forsmag på jubilæet**
– drømme om en jubilæumsfejring
- 5 »og Helligåndens fællesskab være med jer«**
– leder
- 6 Payback time i familien**
– fællesskab mellem generationer
- 8 »At være« er vigtigere end »at gøre«**
– fællesskab blandt børn og unge
- 11 Gudstjenesten**
– forbøn

- 12 Grebet af den økumeniske ånd**
– en ildsjæl på ord
- 14 Julegæster**
– en ekstra til bords juleaften
- 16 De frivilliges hus og arbejde**
– fælles om at være frivillig
- 19 Glimt af Gud**
– med Sara Næsby Johansen
- 20 En ædruelig kamp**
– tillykke med 100 år
- 22 Kulturcenter Vendsyssel**
– under ombygning
- 24 Oikos**
– den udvidede familie
- 27 Glimt fra Landskonference 2**
- 27 Døbte og døde**

Forsiden

[📷] Maria Lundegaard. Grafisk: Ole Steen

- 28 På skuldrene af de gamle**
– søster Susannes fællesskab
 - 30 Hvad kommer efter 66? – 67 eller 69?**
– hvordan bør en ny dansk religionsmodel se ud?
 - 32 Flere ildsjæle under ét tag**
– Victors historie
-
- 35 »Er Gud kristen?«**
– boganmeldelse
 - 36 Én for alle – alle for én!**
– klumme

Redaktion

Hanne Kiel, redaktør
tlf. 3190 8190, hanne_kiel@hotmail.com
Bente Jensen, tlf. 9829 3302, beje@events.dk
Maria Klarskov, tlf. 3117 6277, mariakl@rskov.dk
Lone Møller-Hansen, tlf. 2347 4015, lonemh@live.dk
Gitte Elleby Jørgensen, redaktionssekretær
tlf. 2299 0424, gitte@baptist.dk

Oplæser og ansvarlig for lydudgaven på CD og hjemmeside:
Ole Engel

Grafisk design: Pedersen & Pedersen, Århus
Trykkeri: V-Print, Holstebro
Oplag: 3.450

baptist.dk er Baptistkirken i Danmarks kirkeblad og kan sendes til alle med tilknytning til en baptistmenighed.
Artikler er ikke nødvendigvis udtryk for Baptistkirken i Danmarks eller redaktionens holdning. Idémateriale: Artikel-forslag og digitale billeder modtages gerne. Bemærk dog, at redaktionen planlægger to numre af gangen.

Udgivelsesdatoer og deadlines

Nr. 1: 31. januar.
Nr. 2: 21. marts. Deadline 20. januar.
Nr. 3: 23. maj. Deadline 17. marts.

Baptistkirken i Danmark
Sekretariatet
Lærdalsgade 7, st.tv., 2300 København S
Tlf. 3259 0708
Telefontid: Mandag-fredag kl. 9-12
E-mail: info@baptist.dk
Hjemmeside: www.baptistkirken.dk

Henvendelse om adresseændring til din lokale menighed.
Dødsfald og nydøbte indberettes til Sekretariatet.
Bladet kan modtages på cd ved henvendelse til Sekretariatet.

Gaver til **baptist.dk**: Kan indbetales på 3201 10042879 mærket »baptist.dk«. Gaver er fradragsberettigede efter gældende regler.

»og Helligåndens fællesskab være med jer«

Du kan være medlem af så meget, en fodboldklub, et politisk parti, grundejerforeningen ... Meget kan vække vores interesse, men meget lidt gider vi være medlem af. Og ofre dyrebar tid – og måske penge – på. Vi prioriterer skarpt.

[≡] Lone Møller-Hansen

Noget er vi medlem af, uden at vi har bedt om det. Familiemedlem. I dag siger man, at vennerne er blevet vigtigere end familien. Måske er blod tykkere end vand, men nogle vælger familien fra. Eller det bliver et fællesskab, man dyrker på afstand, fordi job eller uddannelse fører os langt væk fra hinanden. Så vi bemærker, når en familie har tætte bånd, og bliver måske lidt misundelige.

Og så kan man være med-lem af en kirke

Et lem på et legeme, der har Jesus Kristus som hoved. I gamle dage var det noget, man valgte for livet. Man stillede ikke så mange spørgsmål, fandt sin plads – sin tjeneste og var trofast til døden. Sådan er det ikke for de midaldrende i dag. Og slet ikke for de unge.

Kravet til fællesskabet vokser: Det skal være meningsfuldt, både åndeligt og i praksis, gerne noget, som gør en forskel i verden og som udvikler mig. Det skal være omsorgsfuldt uden at være omklamrende. Man vil gerne være savnet, men ingen skal sige: »Hvor er det længe siden!«

Det skal være overkommeligt – få vil i dag forpligte sig for flere år ad gangen. Der kan jo ske så meget i vores liv ... – Det skal også gerne være sjovt, udfordrende og alligevel

trygt. Er der noget menneskeligt fællesskab, som kan leve op til alt dette? Nej vel.

Helligåndens fællesskab

Så er det heldigt, at det fællesskab, hvor Jesus Kristus er hovedet, også er Helligåndens fællesskab. Og dér, hvor mange har lyst til at melde sig ud, fordi det ikke længere giver mening, er det min påstand, at Helligånden *har* meldt sig ud! Der var ikke plads! For ellers gav det stadig mening.

Dette nummer af *baptist.dk* handler om fællesskab eller mangel på samme. Vores længsel efter mening. Og hvordan Gud kan virke med – og hvad der så sker.

» I gamle dage var det noget, man valgte for livet. «

Payback time i familien

»Det er payback time«, siger Heidi Kaas Gjerrild. I 17 år har hun med mand og børn boet nabo til sine forældre. Da børnene var små, var det en stor fordel for Heidi og Claus, men på et tidspunkt bliver det Carsten og Inge Kaas, der får mere og mere brug for hjælp.

[≡] Lone Møller-Hansen

[📷] Ole Vang og privat

»Det har godt nok været en gave at få lov til at være så tæt på sine børnebørn«, siger Inge, 71, da vi mødes til en samtale om fordele og ulemper ved at bo tæt sammen i tre generationer. Heidi, 50, og Claus Gjerrild, 53, flyttede i 1996 ind i Heidis forældres hus på Merkurvej i Rønne på Bornholm med deres tre børn. Carsten, 76, og Inge Kaas flyttede ind i nabohuset, som var i ét plan. Carsten døjede med sine hofter og har siden gennemgået flere hofteoperationer. Alle tre generationer har gennem årene haft deres gang i Baptistkirken Bornholm.

Heidi havde selv boet i huset, fra hun var 10 til 19 år. Fra Anna, Heidi og Claus' ældste datter, var fem måneder, blev hun passet i selvsamme hus af mormor i næsten to år. Mormor Inge havde nemlig aftenarbejde.

Bedst for børnene

»Fordelen ved naboskabet var nok størst på vores side, da børnene var små«, mener Heidi. De har sparet tre gange skolefritidsordning – for børnene gik bare hjem fra skole og kunne tage legekammerater med. Hvis der var noget, var mormor og morfar lige inde ved siden af.

»Jeg har godt nok lavet mange pandekager til dem efter skoletid«, fortæller Inge.

»Vi har ikke haft mange »barnets første

sygedag«, så vi har været nogle stabile medarbejdere«, funderer Heidi. Inge forklarer: »For når børnene var syge, kunne jeg se efter dem, indtil Claus kom hjem fra skole ved 14-tiden«.

Og når Mathias, mellemste barn, husker tilbage, er det trygheden, han nævner. Og så det, at morfar havde parabol og de så fodbold sammen!

I det hele taget har naboskabet også betydet, at de har delt mange ting.

»Ja, I har købt mest, trailer og haveredskaber – og vi bruger dem. Grillen har vi nok brugt 1.000 gange – og I har brugt den to ...«, indrømmer Claus.

Katrine – yngstebarnet – nævner, at flere af hendes venner synes, hun er hel-

» Jo tættere vi er på, jo mere ser vi også. Det er glæden og prisen ved at være tæt på. «

» Fordelen ved naboskabet var nok størst på vores side, da børnene var små, siger Heidi. «

Værst for sviger'en

»En ulempe kan være, at vi ikke får talt så dybt sammen. Der kan gå dage, hvor vi bare vinker til hinanden. Hvis vi talte i telefon, blev det nok til dybere samtaler. Det prøver vi at gøre noget ved, ved at spise sammen en gang om ugen. Men det fungerer kun i perioder«, indrømmer Heidi.

»Det er nok værst for sviger'en«, siger Inge og tager hatten af for Claus: »Mange mænd kunne ikke klare, at svigermor kom og gjorde rent«.

»Jeg synes bare, det er fantastisk«, replicerer han.

Når det truer med regnvej, går Inge ind og tager vasketøjet ned af snoren, og Carsten går ofte ind og tænder op i brændeovnen, inden »børnene« kommer hjem. De er hjælpsomme af natur.

Heidi understreger, at det er vigtigt med den gensidige respekt. At det ikke

udvikler sig til kontrol eller overvågning. Claus indrømmer, at de ikke har samme standard. »Vi har masser af mælkebøtter i græsplænen, men jeg føler mig ikke presset til at fjerne dem«.

Inge tilføjer hurtigt, leende: »Nej, det gør du i hvert fald ikke ...!«

Heidi fortsætter: »Og vi roder mere end naboen. Vi har hver vores liv og standard. Det skal man kunne leve med, ellers bliver det anstrengende. Vi kunne ikke bo under samme tag ...«.

»Nej, det her er et ideelt bofællesskab«, kommer den sindige kommentar fra Carsten.

Og så kommer »regningen«, for Carsten og Inge er ikke helt raske: »Snart er det os, der har brug for hjælp«, siger Inge. Hendes datter slutter: »Jo tættere vi er på, jo mere ser vi også. Det er glæden og prisen ved at være tæt på.«

dig: »Jeg kan bare smutte ind 10 minutter for at sige hej«.

Inge og Carsten nævner, at netop Katrine er meget tålmodig, når de skal lære Ipad'en at kende. Pandekager og børnepasning betales tilbage med know-how omkring computere og internet!

»At være« er vigtigere end »at gøre«

Hvad er fællesskab for børn og unge i 2013? En lille ordveksling illustrerer udfordringen: »Jeg er lige kommet på Facebook og har allerede 237 venner, hvor mange har du?« »Øh, jeg er ikke på Facebook, så det véd jeg ikke ...!«

[≡] Pia Søgaard
[📷] Kurt Bøgsted

De seneste ca. 55 år – siden de første charterrejser og den første computer – har vores samfund udviklet sig med en enorm fart. Vi er gået fra et samfund i slowmotion til et, hvor tid og sted ikke længere spiller en rolle. Vi kan tale med venner på den anden side af jorden på Skype, som sad de overfor os. Studerende mødes på nettet til gruppearbejde, og vennerne er nemme at tælle, for det kan tjekkes på Facebook. Denne rivende udvikling har givet kirken en stor udfordring: Hvordan skaber vi meningsfyldte fællesskaber for børn og unge anno 2013?

Skabt til fællesskab

Vi begynder med en teologisk forståelse af fællesskabets betydning – med det første menneske. Adam havde ikke været skabt længe, før han begyndte at kigge sig om efter én, der lignede ham – én, som han kunne have fællesskab med. Den tone fortsætter ind i Det nye Testamente, hvor fællesskabet bliver sammenlignet med fx et træ og et legeme som billeder på, at vi har brug for hinanden.

Født til nærhed

Psykologien understreger relationers betydning for vores identitetsdannelse. Når et lille barn bliver født, har det brug for

at blive mødt af et menneske, som giver det omsorg og nærhed. Det har brug for at være i samspil med en primær omsorgsperson for at få en god start, ellers vil det trække sig ind i sig selv og blive skadet for livet. Det er ikke bare vore hjerter, der har brug for at mærke kærlighed og omsorg – vores hjerner har samme behov.

» Det er ikke bare vore hjerter, der har brug for at mærke kærlighed og omsorg – vores hjerner har samme behov. «

» De gode aktiviteter er dem, som giver mening for barnet. «

Jeg er – du er!

Når spædbarnet bliver større, vokser behovet for og overskuddet til at rumme flere mennesker. Barnet spejler sig mere og mere i andre – primært mor og far. Det begynder at registrere, at det er et selvstændigt individ, og en spirende identitetsforståelse tager form: »Jeg er – du er!« Jo tydeligere vi overfor barnet kan vise, hvem vi selv er, og hvordan vi mærker vores egne behov, jo mere hjælper vi barnet til også at kunne mærke sig selv og sine egne behov.

Vi leger far, mor og børn!

Efterhånden begynder barnet at interessere sig mere for andre i samme størrelse.

Sammen med jævnaldrende spejler det sig selv og prøver sig selv af i med- og modspil gennem rolle-leg. Vi andre begynder at kunne se mere og mere »personlighed«, og barnet begynder selv at forstå mere og mere af, at det har sin egen plads – identitet – i verden.

Jeg kan noget!

I skolealderen bliver der føjet en ny dimension til legen – læring. Der begynder at være en spirende forståelse af, at »jeg kan noget«. Det føjer en vigtig dimension til barnets identitetsforståelse, nemlig følelsen af at have kompetencer og at kunne præstere. De gode aktiviteter er dem, som

giver mening for barnet, og som sker i et samspil med andre præget af gensidig tilid. Rolle-legene udvikler sig til regel-leg, hvor barnet kan afprøve sig selv og placere sig selv i gruppesammenhænge, finde kammerater og skabe relationer.

Hvem er jeg – nu?

I puberteten sker der mange forandringer: Kroppen forandrer sig mht. størrelse og former, og både hjernen og hjertet kommer under ombygning. De er ikke længere børn, og de kommer til at stille spørgsmål til den identitet og kontinuitet, de ellers har kunnet opleve som stabil og tryk. »Hvem er jeg – nu? Hvem er du – nu?« De bliver derfor optaget af

»At være« er vigtigere end »at gøre«

Pia Søgaard

er uddannet præst, lærer, familie-/psyko-terapeut og mediator. Hun har igennem 30 år arbejdet med børn, teenagere og unge – samt ledere og medarbejdere omkring dem i kirker. Hun er selvstændig med ParEimi og er bl.a. konsulent i Det Danske Missionsforbund og MBUS pilotprojekter omkring »Tro Bygger Bro«. I 2011 og 2012 udkom hun med serien: »Biblen fortalt for tweens« på forlaget ProRex.

at skabe deres egen rolle i samfundet og fællesskabet. De forsøger at skabe sig selv ved at identificere sig med de andre i gruppen. De har her brug for nogle sunde idealer og ledere, som de kan identificere sig med.

Fællesskab er vigtigt!

Børn og unge har brug for at møde kirken i mennesker, som er nærværende og møder dem autentisk og ligeværdigt. Det er langt vigtigere, *hvordan* vi møder dem – end hvilke *aktiviteter* vi finder på. Atmosfæren i fællesskaberne er den altafgørende faktor for, om de ønsker at være en del af det.

De har brug for fællesskaber med en atmosfære, hvor der er tid og ro til at opbygge gensidig tillid. Steder, hvor de

bliver lyttet til – åbent og fordomsfrit – hvor de kan fortælle deres historie og stille spørgsmål til alt i verden. De har brug for at føle og mærke, at de bliver respekteret, er værdifulde og bliver taget alvorligt. At der er brug for dem i noget, som giver mening, og som de kan få ansvar for. Fællesskabets plus er, at der er nogle, som de kan spejle sig i – både jævnaldrende og ældre.

Sådanne fællesskaber er det mest værdifulde, vi kan give til børn og unge i dag. Det fællesskab gav Jesus kvinden ved brønden.¹ Han satte sig ned i øjenhøjde, mødte hende fordomsfrit og gik ind i en respektfuld dialog med hende, og hun følte sig set, hørt, forstået og rummet – og det forvandlede hendes liv.

» Børn og unge har brug for at møde kirken i mennesker, som er nærværende og møder dem autentisk og ligeværdigt. «

1) Johannes-evangeliet, kap. 4

En gudstjeneste er noget ganske andet end hverdagens underholdning eller information. Uvant og fremmedartet for mange. Derfor bringer vi i år en artikelserie om nogle af gudstjenestens enkelte dele:

Lovprisning | Tilbedelse | Bekendelse | Ordet og ordene | **Forbøn** | Velsignelse | Sammenhæng

Forbøn

At bede for andre er en naturlig del af gudstjenesten

[≡] Søren P. Grarup

[†] Ole Steen Pedersen

Vi har lyttet til forkyndelsen. Vi har hørt med øre og hjerte, at Gud elsker os ubetinget. Guds kærlighed vender vort sind væk fra os selv, ud mod næsten, både ham, der sidder lige ved siden af, og dem, der kæmper med livet langt borte i verden. At være favnet af Guds kærlighed lægger et ansvar for vore medmennesker og for hele skabningen på os.

Hvordan skal vi kunne løfte det ansvar? Det kan vi ikke! Derfor går vi tilbage til Gud med det og peger på alt det, vi ikke magter at gøre tilstrækkeligt ved – sygdom, uretfærdighed, ulykke, fattigdom, nød osv. Og derfor er forbøn – det at bede for andre – en naturlig del af gudstjenesten.

Forbøn er at tage ansvar alvorligt

Ved en overfladisk betragtning kan man synes, at forbøn er en billig måde at smyg-

sig uden om ansvaret på. Det koster jo ikke noget at bede – det er bare ord. Men den overfladiske betragtning er forkert. Forbøn er en ærlig og kærlig måde at tage ansvaret alvorligt på.

I forbønnen erkender vi vor egen begrænsning samtidig med, at vi stiller os til rådighed som redskaber for Guds indgriben i livets og verdens gang. Forbønnens inderste væsen er villigheden til at bære den andens byrde – ligesom Jesus bar vor byrde ved at give sit eget liv på korset.

Kærlighedens ansvar rækker langt ud

Ved gudstjenesten kan mennesker ofte søge menighedens forbøn i konkrete situationer. I menigheden skal vi bære hinandens byrder¹. Men kærlighedens ansvar rækker langt uden for vore egne rammer. Derfor beder vi også for den verden, vi lever i – både for mennesker i nød, og nøden i verden er mangfoldig, og for dem, der har magt til at gøre godt og ondt i verden.

Når vi lidt senere går ud ad kirkedøren, går vi ud i livet som villige redskaber for Guds kærlighed, hvad enten det drejer sig om omsorgen for den syge nabo eller om jordskælvsofre eller krigsofre på den anden side af kloden. Vi går ud for at handle – hvor, når og som vi kan i tillid til Gud, der kender alt og elsker hvert menneske.

¹) Galaterbrevet, kap. 6, vers 2

Grebet af den økumeniske ånd

Han er en af de frivillige ildsjæle, som Baptistkirken ikke kan undvære. 77 årige **Ole Engel** fra Korskirken i Herlev tager stadig rundt til Mystik-messe på vegne af Bibelselskabet. Han har nok haft de fleste af bibliotekets teologiske bøger i hænderne. Og så lægger han stemme til lydudgaven af *baptist.dk* på 10. år. Ord er vigtige for Ole.

[≡] Lone Møller-Hansen
[📷] Maria Lundegaard og private

Selvom Ole Engel sidste år fyldte 77 år, lader han ikke alderen bestemme, hvad han kan og ikke kan. Han lægger mange gratis timer i såvel Bibelselskabet som BaptistKirken: »Det giver mig en stor personlig glæde at være med til at sprede budskabet om Guds ord. Bibelen er verdens vigtigste bog, en ustandselig kilde til visdom, og det vil jeg gerne dele med andre«, siger Ole.

Samtidig er han dybt taknemmelig for, at hans forældre tog ham med i søndags-skole, og dermed lærte ham om Jesus. Den tro har han bygget hele sit liv på.

Bibelambassadør

I 1995 blev han valgt for BaptistKirken til Bibelselskabets repræsentantskab. Nogle år senere blev han »Bibelambassadør«, og det har han taget alvorligt. En af de egenskaber, man skal have som ambassadør, er evner og lyst til at tale med alle slags mennesker. Han lader sig ikke skræmme af, at nogen siger, at de ikke tror på Gud. Måske tværtimod. Han er også sælger, noget han har med sig fra sin karriere i erhvervslivet. Han var bl.a. afdelingsleder hos Felix Skoleafdeling i mere end 25 år.

»Det har altid faldet mig let at tale med mennesker«, forklarer han.

Siden han var ung, har han været optaget af den økumeniske samtale, og han har i årevis været aktiv økumeniker i sin lokale kirke, bl.a. med rejser for alle Herlevs kirkeretninger til venskabsbyen Eberswalde i Tyskland.

»Det er en stor fordel, at Bibelselskabet er for alle kristne. Vi har så meget til fælles og meget lidt, der adskiller os. Selv har jeg et fint samarbejde med for eksempel folkekirkefolk og katolikker«, fortæller han.

Udadvendt

Ole Engel har mange heste at spille på. Han har siden 1950'erne interesseret sig for lydoptagelser, og han begyndte i 1952 med en spolebåndoptager. Så blev det en kassettebåndoptager og nu indlæser han bladet *baptist.dk* digitalt på CD via computer, så svagsynede kan få glæde af bladet: »Denne tjeneste blev min hustru, Birgit, og jeg opfordret til i 2003. Jeg blev desværre alene for otte år siden – efter godt 52 års venskab og knap 50 års ægteskab. Så nu indlæser jeg det alene«.

Ole har ingen planer om at lade sig pensionere fra sit mangesidige frivillige arbejde. I den forgange sommer var han for anden gang med på Folkemødet på Bornholm for at repræsentere både BaptistKirken og Bibelselskabet, ligesom vi også møder ham på sommerstævnerne.

»Det er skønt at arbejde for en organisation, der er så udadvendt som Bibelselskabet. Jeg kan godt lide, at der er en meget synlig aktivitet. Det er helt i min – og den økumeniske – ånd«, siger Ole. Han er også selv meget synlig, ofte i korte bukser og et stort smil!

Et trofast menneske

Ole voksede op i Korskirken i Vejle – en af efterkrigstidens meget aktive menigheder. Ole har skrevet udførligt om Vejle menighed fra begyndelsen omkring 1860 til

lukningen omkring årtusindskiftet, og han deler gerne sine »skriverier« med andre, så kontakt ham bare.

Pudsigt nok blev det en anden Korskirke, som han og Birgit kom til at tilhøre og tjene i. I Korskirken i Herlev blev Ole sekretær til forhandlingsmøderne, hvor det blev til langt over 100 referater. Han har også været i menighedsrådet, kirkeværge – og med i »Kirkespilskredsen«.

»I 40-45 år deltog Birgit og jeg i kirkelig dramatik, kabareter og foredragsaftener, hvor vi nåede op på ca. 650 opførelser, bl.a. ved de berømte vinterlejre i Nyrup og på påsketurneer til Nordjylland og Bornholm«, fortæller han.

Han har også, sammen med andre, brugt mange timer på at pakke Seminariets store bibliotek ned. Han har flyttet de tusindvis af bøger fire gange, sidst til Mariager Højskole, hvor en del af biblioteket bruges. Ole Engel er et meget trofast menneske.

» Det har altid faldet mig let at tale med mennesker. «

Julegæster

» Alle tog godt imod mig, og det var på ingen måde akavet. «

Hver fjerde dansker føler sig ensom. 7 % har kun én eller slet ingen nære venner. Og forskning viser, at mangel på netværk øger risikoen for sygdom og for tidlig død med 50 %. Ensomhed er med andre ord en folkesygdom, og specielt i julen, hvor familier samles omkring julemiddag og dans om træet, kan følelsen af ensomhed være ekstra stor. Det prøver Røde Kors at gøre noget ved.

[≡] Jesper Lorentz Bertelsen,
seniorkonsulent i Røde Kors
[📷] Gitte Elleby Jørgensen

I begyndelsen af december sidste år ringede telefonen hos Røde Kors. Det var en journalist fra Danmarks Radio, der havde hørt fra en kollega i Norge om projekt »Julecentralen«, som er et samarbejde mellem Norsk Røde Kors og avisen Verdens Gang. Julecentralen matcher mennesker, der har en plads til overs ved julebordet, med personer, der skal holde jul alene.

Journalisten fra Danmarks Radio foreslog et samarbejde om et lignende initiativ, hvor Røde Kors skulle sørge for at stable en organisation på benene, der kunne håndtere henvendelser fra både værter og gæster og sørge for at alle, der havde lyst til det, fik et tilbud om at holde jul sammen. Danmarks Radio ville sørge for at skabe opmærksomhed om projektet både i radio og på TV.

Hvorfor projekt julegæster?

Sådan startede projekt Julegæster: I al hast fik Røde Kors etableret en hjemmeside, hvor både værter og gæster kunne melde sig, og en medarbejder sad i de sidste to uger inden jul og sørgede for, at alle henvendelser blev besvaret. På trods af den korte tidsfrist blev Julegæster en stor succes. 138 gæster og 620 værter tilmeldte sig i perioden 13.-21. december, og det lykkedes at matche alle tilmeldte gæster.

Projektet fortsætter

For Røde Kors har det givet stof til eftertanke, at der var så stor forskel på antallet af

værter og gæster. Troels Østergaard, som er projektleder på Julegæster, siger, at det er positivt, at så mange danskere har mod på at hjælpe, og at det lover godt for projektets videre muligheder. Udfordringen er, at mange ensomme har svært ved at bryde den barriere, det kan være at åbne sig for omverdenen og tage imod sådan et tilbud.

»Vi har fået rigtig gode erfaringer fra arbejdet med Julegæster i 2012«, fortæller Troels Østergaard. »Først og fremmest skal vi sørge for at være ude i rigtig god tid, så den enkelte kan lade ideen modne. Dernæst vil vi i 2013 sørge for at aktivere vores store netværk af aktivitetsledere og frivillige i bl.a. besøgstjenesten. På den måde håber vi at kunne nå ud til en masse mennesker, som ellers ikke havde hørt om initiativet«, fortsætter Troels Østergaard, der dermed også løfter sløret for, at Julegæster fortsætter i år. »Vi har siden i sommers været i fuld gang med at planlægge tilbudet, og vi håber på, at vi i 2013 kan sørge for, at mindst 500 gæster bliver inviteret til at holde jul«, slutter Troels Østergaard.

Respons fra deltagerne

Røde Kors fik efter juleaften i fjor en hel masse henvendelser fra glade julegæster. En af dem, June, skrev begejstret på Røde Kors' Facebook om sit møde med værtsfamilien:

Super søde mennesker.

Der manglede intet til ganen eller maven. Det var første gang, familien skulle holde jul selv. Men værtinden havde en klar idé om, hvordan julen skulle være, både for hendes søn, hendes familie, og ikke mindst for mig. De var rigtig flinke og bor tæt på mit eget hjem. Alle tog godt imod mig, og det var på ingen måde akavet. Snakken gik naturligt, der var god stemning, og det betød så uendelig meget for mig, at jeg måtte have min hund med. Uden aftale havde jeg købt gave til dem og havde lavet et hjemmelavet maleri til deres dreng, og de havde købt gave til mig og min hund.

For Røde Kors er det vigtigt, at tilbuddet om hjælp juleaften ikke kommer til at stå alene. Alle, som er med, får tilbud om at blive en del af Røde Kors' øvrige netværksaktiviteter som fx besøgstjeneste eller familie-netværk.

Se mere ...

om Røde Kors' sociale aktiviteter og om projekt julegæster på www.rodekors.dk

Ev
"P
Ju
os

© Røde Kors 2014

Arbejdsdag 2013 – frivillige gør kaffekanderne rene.

De frivilliges hus og arbejde

I Pandrup ligger et hus, som byens borgere holder meget af. Mange er uddannet i huset, da det var realskole, teknisk skole eller handelsskole. Nu er det de frivilliges hus, der ejes af Borgerforeningen og lejes af foreningen Frivillighuset Jammerbugt, der består af 112 frivillige sociale medlemsgrupper. Huset og husets aktiviteter finansieres delvis af Jammerbugt Kommune og delvis af staten efter ansøgning.

[≡] [📷] Jette Juel Jensen,
leder af Frivillighuset Jammerbugt

I huset sker mange hyggelige ting. En torsdag i oktober lyder der fx babygråd fra førstesalen, og barnevognene er parkeret udenfor. Fra Beredskabet kommer en mand ind af døren med en babydukke under armen, og sundhedsplejersken har sat kaffen over. Der er førstehjælpskursus for nybakte forældre.

» Medarbejderne på kontoret løser opgaver for de frivillige sociale grupper. Vi giver råd og vejledning om arbejdet, om at få flere frivillige og om at få grupperne til at fungere bedre. «

Fra mødelokalet lyder dejlige danske sange sunget af de fremmødte til »Syng dig glad«: 15-20 fortrinsvis ældre, der synger sig glade til harmonikamusik – og så er der kaffe og socialt samvær. Noget, som mange savner, når alderen har efterladt dem alene i livet.

Praktisk hjælp og vejledning

Medarbejderne på kontoret løser opgaver for de frivillige sociale grupper. Vi giver råd og vejledning om arbejdet, om at få flere frivillige og om at få grupperne til at fungere bedre. Vi hjælper med at skrive ansøgninger, søge penge og få fremstillet PR-materialer. Derudover tager vi os af stort og småt og lægger gerne øre til

problemer og sorger – eller gode ideer, som skal støttes for at de kan udvikle sig til en ny aktivitet til glæde for borgere, der er socialt ramte.

Lilian Nørgaard er administrativ medarbejder og står for »Syng dig glad«, indtil der bliver fundet en frivillig tovholder. Bo Windfeld Nielsen er i huset hver torsdag for at arbejde med at udvikle nye frivillige tiltag for og med børn og unge. Jette Juel Jensen er leder i huset.

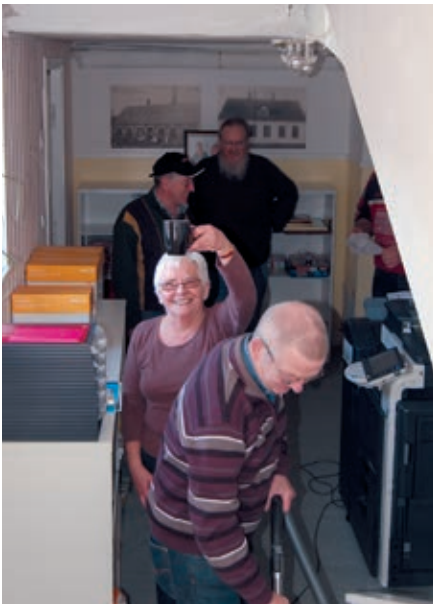
Vi spørger med, at vi om mandagen trækker lod om, hvem der skal gøre toiletterne rene – for der er desværre ikke råd til rengøring. Derfor skal brugerne selv sørge for, at lokalerne efterlades rene og pæne til de næste brugere – og det går rigtigt godt.

Til gengæld gør mange frivillige fra foreningerne hovedrent et par gange om året.

Det er ikke nødvendigt at komme til Pandrup for at få råd og vejledning. De frivillige skal bare træffe aftale om et møde, hvor det er let for dem at komme – måske endda hjemme hos dem selv. Det betyder, at lederen ofte er ude af huset for at tale med de frivillige der, hvor de bor og laver deres frivillige sociale arbejde.

Aktiviteter i Frivillighuset

De frivillige foreninger, der jævnligt holder møder og aktiviteter i huset, har deres egen nøgle og booker selv deres møder i kalenderen i forgangen. Mange foreninger holder deres bestyrelsesmøder og kurser i huset. Hver tirsdag samles nørkleklubben i mødelokalet. De strikker børnetøj, der fordeles i katastrofeområder i verden. Om onsdagen er der IT for begyndere ved Ældre Sagen Pandrup. Hver anden onsdag er der »En at tale med« i køkkenet. Her kan man møde Anders, der gerne lytter til det, der kan ramme én i livet. »En at tale med«

Til venstre: Arbejdsdag 2013 – frivillige gør rent med højt humør.

Til højre: IT med Ældre Sagen Pandrup.

De frivilliges hus og arbejde

→ forventes udvidet, og der er planer om at indrette et rum i kælderen, alene til det formål.

Årlige begivenheder

Hver sommer arrangerer vi *Legedag* for alle børn – og *voksenparkering* med kaffe og kage. Børnene leger hele eftermiddagen med alle de gammeldags legeredskaber, og de morer sig. De går på stylter, kaster dart, kaster ringe, bager snobrød og spiller rundbold. Dagen tilrettelægges sammen med nogle af de frivillige foreninger – og det er

frivillige, der står for alle aktiviteterne. Hvert år holder vi et *hyggearrangement* for alle frivillige på FN's internationale frivillighedsdag, den 5. december. Herudover afholder Frivillighuset *temadage og temamøder* – blandt andet om fundraising, om at være ledsager og senest en aften om udgivelsen af en ny 'Unge Muligheder'. I august afholdt vi for første gang et *frivilligmarked*. Her valgte socialudvalget at overrække en pris til en frivillig og dennes forening. Den gik til Rigmor Jensen fra Røde Kors' Besøgstjeneste i Pandrup.

Øverst: Fra konferencen *Ældres Livsmod* i april 2008

Nederst: Frivillighuset Jammerbugt holder til i den tidligere realskole, teknisk skole og handelsskole i Pandrup.

Anders Hyldgaard, præst i Pandrup-Birkelse og Brovst:

Et af vores primære formål som menigheder er at være til gavn for den egn, vi bor på. Derfor er det relevant at arbejde tæt sammen med de frivillige organisationer i lokalområdet for at fremme trivsel og gode initiativer. Samarbejdet bringer os desuden tættere på de eksisterende behov og ressourcer, og et aktivt engagement i det øvrige frivillige arbejde beskytter os imod at lukke os om os selv.

Hvis du er blevet nysgerrig:

- Frivillighuset er åbent tirsdag-fredag kl. 9.30–12.00
- Se www.frivillighuset.jammerbugt.dk
- Bliv ven med Frivillighuset Jammerbugt på Facebook
- Lederen af Frivillighuset kommer gerne ud og fortæller om det frivillige sociale arbejde eller om huset

De frivillige sociale grupper består af:

- foreninger for og om børn og unge: Fx Børns Voksenvener og Natteravnene
- foreninger indenfor selvhjælp: Fx Pårørende til brugere af socialpsykiatrien og Forældre til børn med ADHD
- patientforeninger: Fx Hjernesagen og Hjerteforeningen
- ældregrupper: Fx pensionistforeninger og vennekredse på plejecentrene
- humanitære foreninger: Fx Jammerbugtens Tværkulturelle Venskabsforening, Røde Kors, genbrugsbutikker og nørkleklubber
- nye grupper under udvikling, som får særlig støtte: Fx Nieros, en rollespilsforening for unge

Glimt af Gud

»Jeg holder af hverdagen«, sagde Dan Turell. Det er i hverdagen, vi kan opleve, at helt almindelige ting bliver en indgang til noget større. Et lille glimt af Gud. Med årets andagtsserie i baptist.dk har vi bedt unge baptister fortælle om glimt, de har fået af Gud i deres hverdag. Denne gang er det Sara Næsby Johansen, der er 26 år og medlem af Brande Baptistkirke.

Her er hun både lovsangsleder og dirigent for gospelkoret »Footsteps«. Sara har uddannet sig til fysioterapeut.

[☰] Sara Næsby Johansen
[📷] Flickr og Jørgen Johansen

For tre år siden vendte mit liv sig fra optur til nedtur. Jeg havde en rigtig hård periode. Jeg troede, at mit liv var, som det skulle være, og jeg vidste, hvad der skulle ske, men så gik min daværende kæreste fra mig. Jeg var meget ked af det og kunne ikke finde ud af, hvad der var gået galt. Men sket var sket, selvom jeg ikke helt ville acceptere det. Når andre spurgte mig, hvordan det gik, svarede jeg bare: »Helt fint« – i stedet for at vise min svaghed og græde. Jeg prøvede at være stærk udadtil, men hjemme var jeg svag, og jeg havde så ondt af mig selv.

Det samme skete for 1¹/₂ år siden, hvor jeg dumpede til min bachelor-eksamen. Jeg syntes, at det hele var uretfærdigt, for

nu var jeg jo lige kommet ovenpå fra den tidligere periode.

Fra nedtur til optur

På trods af ovenstående, hvor jeg syntes, at det hele var uretfærdigt og tænkte: »Hvorfor skulle det lige ske for mig?«, så prøvede jeg at tænke lidt positivt. Gud måtte jo have en finger med i spillet. Gud måtte vide, at min daværende kæreste og jeg ikke var gode for hinanden; og Gud måtte vide, at jeg ville blive stærkere af, at jeg skulle op til bachelor-eksamen igen.

Mit forhold til Gud har ændret sig meget pga. disse perioder. Jeg begyndte at bede mere og sagde til Gud: »Du ved bedst, hvad der skal ske«.

Gud har givet mig større selvtillid igennem dette, og det medførte også troen på, at jeg skulle tilmelde mig BBU's lovsangs-

projekt LEVIT 12/13, som har været en fantastisk læring og oplevelse for mig. Derudover har Gud givet mig modet til at tage på højskole omkring personlig udvikling. Det bliver tre fantastiske måneder på New Zealand.

Jeg har oplevet, at Gud har en finger med i spillet til det bedre liv, selvom det ikke føles rigtigt lige i situationen. Derfor: Bed til Gud og følg hans veje.

En ædruelig kamp

– tillykke med 100 år

Baptistkirkens social-mission fejrer i år 100 års jubilæum, idet Baptisternes Afholdsmission (BAM) blev stiftet i 1913. Vi kipper med flaget og benytter anledningen til at pege på én af nutidens største udfordringer i det danske samfund – brugen af alkohol som rusmiddel.

[] Bent Hylleberg
[] Arkiv

I påsken 1913 blev afholdsbevægelsen blandt baptister organiseret i et landsforbund med 1.000 medlemmer. Nogle spurgte undrende: »Nydes der så megen spiritus i vore menigheder, at det er nødvendigt at rejse afholdssagen som en særlig sag?« Den førende teolog, P. Olsen, svarede: »Hvis ikke misbrug af alkohol var en sådan landsulykke, som den er, så var et praktisk mådehold fuldt tilfredsstillende. Nu kunne man jo sige, at det var bedre, at hver menighed krævede total afhold af alle sine medlemmer. Men på Bibelens grund har vi ganske sikkert ingen ret til det. Den

Fra begyndelsen havde BAM både et banner og et motto, der ses her. Det sidste lød: »Naar vi gøre det gode ... da lader os ikke blive trætte«. 100 år senere gælder det samme, men nu mere humoristisk illustreret med ædruer.

bedre vej er frivillighedens vej. Lad os se sundt og »ædrueligt« på sagen. Baptister må være med i den store kamp mod alkoholen. Og vi må være med som baptister – på et evangelisk grundlag«.

Mådehold eller afhold

Afholdsbevægelsen kom til baptisterne i Danmark fra Hamburg. Allerede i 1841 forelå der i dansk oversættelse en 400 sider tyk bog om afholdssagens korte historie i USA. Fra første færd hentede evangeliet også hos baptister folk ud af kriminalitet og drikfældighed. Men hvorfor blev landsforbundet så først stiftet i 1913?

Det var altså ikke, fordi kampen mod »Alkohol-Djævelen« var ny i 1913. Svaret findes i det nævnte dilemma: Bør kristne vælge mådehold eller total-afhold? Det store misbrug blandt 1800-tallets danskere rejste gang på gang spørgsmålet: Skal total-afhold være en betingelse for at være medlem af menigheden? Lokalt blev der svaret forskelligt, mens alle øvede en social indsats! Parallelt hermed stiftede flere menigheder deres lokale afholdsforeninger, mens andre ønskede, at »nyde en snaps for sin mave, som Guds Ord siger, og desuden bør man have sin kristelige frihed«.

» Vi danske baptister må være med i den store kamp mod alkoholen. «

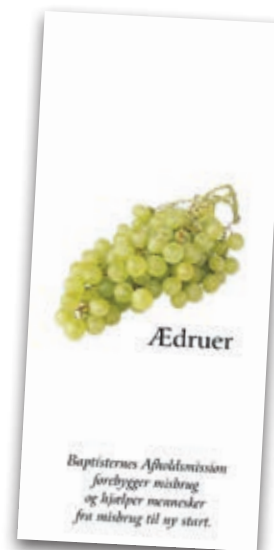
Afhold vinder frem

På den årlige konference i 1890 vedtog man, at »der i menighederne bør holdes på total-afholden«. Når vinden blæste den vej, var en del af forklaringen, at socialdemokraterne var begyndt at stifte afholdsforeninger. Det politiske, sociale arbejde skulle ikke trække brodden ud af kirkens indsats – der var god brug for kristne afholdsfolk, der ikke blot kæmpede mod hjemmeproduktion af brændevin, men også viste vej i omgang med rusmidler. Til sand kristendom hører ikke blot tro, men også gerninger, der udspringer af troen.

Engagement i den politiske del af afholdssagen måtte ikke trække folk væk fra menigheden. Her ligger det aktuelle argument bag stiftelsen af BAM i 1913, hvor ca. 1/4 af baptisterne sluttede sig til »Afholds-Missionen«. Den evangeliske social-indsats rummede nu ønsket om total-afhold. Året efter henstillede konferencen, »at alle bør virke for afholden ved hverken at nyde eller byde berusende drikke og ved at støtte Afholds-Missionen«.

Afhold på mange måder

Afholds-arbejdets forskellige former skal ikke skildres her. Men der er god grund til at nævne, at BAM for 30 år siden stod bag oprettelsen af Kildegården i Ryslinge, der i dag fungerer som et kristent rehabiliteringshjem, der prøver at give misbrugere

Læs mere om BAM på www.baptist.dk

et stoffrit og normalt fungerende liv. Omfanget af BAMs arbejde gennem 100 år kan ikke gøres op. Dels var det forebyggende, dels hjalp det mennesker ud af misbrug til en ny start, hver gang et behandlingsforløb lykkedes – til glæde for mange.

A- eller Æ-medlem

Siden 2005 har det været muligt at blive medlem af BAM med to holdninger til misbrug: Enten A-medlem eller Æ-medlem: Afholdende eller Ædrueligt medlem. Et 100-år gammelt udsagn fra 1904 tegner jubilarens profil i dag: »De allerfleste danske baptister er praktisk afholdende. Totalafholdende er måske ikke mange. Men det er jo ikke myggeafsining, det kommer an på. Praktisk afholdende burde enhver kristen være«. Tillykke – og god vind i kampen mod misbruget i dagens velfærdssamfund.

baptist.dk har bedt menigheden i Østervrå svare på, hvordan det er at være menighed – midt i et stort byggeprojekt

Kulturcenter Vendsyssel – under opbygning!

[≡] Birte Agerdal, Erik Rugholm

[📷] Erik Rugholm

»Det er travlt, det er slidsomt, det er udmærkende og tungt ind imellem«, lyder det, »men samtidig rigtig spændende og givende. For vi glæder os jo så meget til de skønne nye rammer, som vi ser tage form for øjnene af os! Og vi ser den ene gang efter den anden, hvordan Gud virker med, så projektet bliver langt bedre end det, vi kunne drømme om!«

Fra tanke til virkelighed

Da vi begyndte at snakke om udvidelse i menigheden, kiggede vi først på vores to eksisterende bygninger. Men uanset, hvordan vi vendte og drejede de mange projekter, der var fremme, så gav det ikke ret meget mere plads, men det kostede til gengæld rigtig meget! Vi kiggede også på forskellige bygninger i både Tårs og Østervrå. Men rigtig mange blev nok først for alvor tændt for en flytning og et byggeprojekt, da vi fandt en tidligere vinduesfabrik og køkkenfor-

retning i Sæsing – den lille by, der ligger lige midt imellem Tårs og Østervrå. Derfor valgte vi at købe i 2005. Samtidig blev visionen født om, at stedet ikke bare skulle være en kirke, men et samlingssted for hele egnen. Vores drøm var og er, at Kulturcenter Vendsyssel, som det nu er døbt, ikke bare bliver »et hjem« for os, men et center hvor mange flere vil få deres daglige gang.

Hverdagen nu

Alt imens fungerer menigheden faktisk,

som den har gjort i mange år – ud fra vores kirke i Tårs. Vi er vokset lidt – fra 93 medlemmer i 2006 til 106 medlemmer nu. Derudover deltager en stor gruppe af andre til vores anledninger. Aldersfordelingen i menigheden har heller ikke rykket sig voldsomt. Vi bliver ældre, men samtidig kommer en god gruppe unge til. Ved indgangen til året havde vi 10 medlemmer under 20 år og 15 mellem 20 og 40 år, mens næsten halvdelen befinder sig i gruppen mellem 40 og 60 og endnu 13 mellem 60 og 70. Ældre har vi altså ikke så mange af! Derfor har vi også mange medarbejdere til vores børne- og ungdomsarbejde og til alt andet arbejde i menigheden. Vi er en menighed, hvor rigtig mange tager fat!

Unge arbejder med

Intet er standset, fordi vi bygger. Vi må dog nok erkende, at det samtidig betyder, at presset bliver rigtig stort på de par håndfulde folk, som er dygtige til det med byggeri. Vi har haft lidt svært ved at få alle andre tændt på tanken om, at vi alle bygger med! Her vil jeg dog sige, at de unge er en undtagelse! Rigtig mange af vore unge har været med i arbejdet i Sæsing – måske ikke så fast, men dog alligevel jævnlige!

Interesserede naboer

Der vil altid være svære ting gennem sådan et byggeprojekt, og vi har også allerede oplevet vores andel, men selv om et stort byggeri har sine udfordringer, så glædes

vi også over, at rigtig mange folk fra by og egn har kigget ind og har fået en snak med medarbejderne. Det har givet en åbenhed for vores arbejde, som vi ikke tidligere har oplevet. Nej, byggeriet har nok ikke givet mange nye på stolene om søndagen, men opmærksomhed er det første skridt... Og nye kommer der, måske mest fordi menigheden er meget åben for nye.

Forventning og glæde

Vi glæder os – ja, og måske nok også lidt for meget, til de nye rammer. Håndværkerne føler vist ind imellem, at vi står på fingrene af dem for at komme i gang. Men Sæsing eller ej – menigheden er jo den samme! Vi glæder os til, at alle kan være i cafeen og oven i købet få ørenlyd! At stolene ikke alle er optaget, specielt på de bageste rækker, når man ankommer til gudstjeneste. At man føler, man står i vejen, lige meget, hvor man placerer sig for at snakke sammen. Og så videre. Men mest glæder vi os til alle de muligheder, vi og andre får i Kulturcenter Vendsyssel!

Menigheden er ikke den samme i dag som i 2005 – men tak og lov, fordi Gud udvikler fællesskabet!!

» Visioner uden handling er blot en drøm.

Handling uden visioner får bare tiden til at gå.

Visioner sammen med handling kan ændre verden. «

Oikos

– den udvidede familie

Fællesskab er en af kirkens livsyttringer. Vi tror på »de helliges samfund« – dvs. at vi er skabt til fællesskab, og at individet må forstå sig selv i relation til næsten. Jesus fremhæver kærligheden til næsten som integreret i kærligheden til Gud.¹

[≡] Keld Dahmann,
præst i Aarhus Valgmenighed
[📷] Flickr

De første kristne mødtes både i templet og i hjemmet. Denne dobbelthed svarer til, at evangelisten Lukas fortæller, at apostlenes forkyndelse foregik både offentligt og privat.² De seneste 50 år har kristne verden over genopdaget betydningen af de mindre grupper i forhold til større offentlige møder. Især med inspiration fra smågruppe- og husmenigheds-bevægelser i Latinamerika og Asien. Man betoner menigheden som en »familie«, hvor man deler liv. Med vore vestlige kulturelle linser har vi ikke forstået, at når man taler om familie i

»» *Det nytestamentlige familiebegreb er større og langt mere omfattende end kernefamilien.* ««

Asien eller Sydamerika, er referencen ikke kernefamilien, men den udvidede familie. Disse fællesskaber er ikke primært 5-10 personer, men nærmere 20-30.

Gud arbejder i alle vores rum

Mange kirkelige miljøer anerkender behovet for smågrupper og bibelkredse. Man er også fortrolig med møder og gudstjenester i det offentlige rum. Svagheden ved disse fællesskaber er, at de små grupper bliver for lukkede, og ved de store møder er det vanskeligt at opnå relationer. Aarhus Valgmenighed og andre menigheder i vores netværk har derfor i længere tid haft fokus på det, vi kalder »klynger« eller »missionale fællesskaber« ud fra genopdagelsen af det sociale rum som familiebegreb.

I 1960erne udviklede sociologen Edward T. Hall en teori om forholdet mellem sted/rum og kultur. Han hævdede, at vi udvikler vores personligheder i fire forskellige rum:

- Det offentlige rum: Det kan være en forelæsning, koncert, møde, gudstjeneste, hvor en ekstern indflydelse forbinder os
- Det sociale rum: En klasse, afdeling, fritidsinteresse mellem 20-50 personer. Her sker en begyndende tilknytning mellem deltagerne uafhængig af ekstern indflydelse. Jeg får et vist kendskab til andre i gruppen, og venskaber og holdningsdannelser kan opstå
- Det personlige rum: 5-10 personer. Fx

1) Markus-evangeliet kap. 12, vers 28. 2) Apostlenes Gerninger kap. 2, vers 46; kap. 5, vers 46; kap. 20, vers 20

et team, en familie eller en smågruppe. Her deler vi mere personlige erfaringer og tanker

- Det private rum: 2-3 personer. Her kan jeg vise mig »nøgen« og afsløre mine følelser uden at føle skam. I en sund familie er det sådan, børn har det med forældre
- Det afgørende i denne sammenhæng er betoningen af det »sociale« rum som

bindeledet mellem den lille intime verden og den større verden.

Det sociale rum

Hvis det »sociale rum« er så væsentligt for vores mulighed for at udvikle vores personlighed og evne til relationer, har det ret omfattende betydning for kirkens måde at være fællesskab på. →

Læs mere

Artiklen er en forkortet udgave af en artikel i foreningen Agapes blad, AgapeTema nr. 1 2013. Den kan findes via www.agape.dk

Oikos – den udvidede familie

Kirken kan tilbyde noget af det bedste til senmoderne mennesker: Et fællesskab, der ikke afhænger af køn, status, civilstand etc. Men dette tilbud bliver ikke reelt uden »sociale rum« – en overgang fra at være »gæst« til et blive en del af familien. Her har løst strukturerede fællesskaber af 20-50 personer deres særlige opgave.

Det nye Testamente rummer en række breve, der primært er skrevet til menigheder af den størrelse. Disse menigheder

kaldes »oikos«, på dansk »hushold«, der var den bærende samfundsenhed i Romeriget.

Jeg hævder, at det primære nytestamentlige familiebegreb er større og langt mere omfattende end kernefamilien. Hvis »den udvidede familie« er udgangspunkt for kirkens måde at opfatte fællesskab på, vil både kernefamilier og singler have lettere ved at trives, og nye ressourcer vil blive forløst til fælles gavn.

Seks kendetegn på Oikos

STØRRELSE: Et oikos er mere end én kernefamilie. Man behøver ikke at dele hus, men kan bevidst bosætte sig flere singler og/eller børnefamilier i samme nabolag. Det er afgørende, at man har gåafstand til hinanden, for at det reelt kan præge hverdagen.

VISION: Et oikos er til for mere end sig selv. Hvis fællesskabet ikke skal lukke sig om sig selv, må vi bevidst beslutte, hvilke mål vi sætter. I vores oikos har vi to mål: At være en velsignelse for lokalområdet og at vi, der bor i huset, oplever, at vores personlige kald og tjeneste understøttes af vores boform. Eksempel: Jeg rejser nogle

dage hver måned. Her er det en hjælp for min kernefamilie, at en anden familie kan bidrage med ekstra ressourcer.

LEDELSE: Et oikos »ledes« uformelt af en »mor« og/eller »far«. Det kan være et ægtepar eller singler, der »sætter rytmen« i huset og dermed danner rammer for den udvidede familie.

RESSOURCER: Vi prøver at tænke flest mulige ressourcer fælles. Man kan dele bil, børnepasning, hente/bringe, praktiske opgaver etc. Det afhænger af beboernes behov.

MÅLTIDER: Intet binder os sammen som måltider. Vi spiser sammen i huset en-

to gange ugentligt. Hver uge inviterer vi gæster til spisning af hverdagsmad. Ofte bidrager gæsterne til middagen, griber en støvsuger eller leger med ungerne, mens der laves mad. Dermed opfører de sig mere som en del af den udvidede familie end som gæster. Og det er jo netop pointen.

BØN: I et kristent oikos beder vi sammen. Det kan være spontant eller planlagt. Bordbøn, liturgisk bøn, højtid eller hverdag. Det afgørende er, at kaldet til at leve tæt med den udvidede familie kræver, at der hentes kraft hos Ham, efter hvem enhver familie har navn.³

Baptistkirkens landskonference i Vejle

Kirke-dating

[≡] Svend Eli Jensen

[📷] Kurt Bøgsted

På mødet lyttede vi til indlæg fra 2 gæstetalere, først formanden for Baptistkirken i Burundi Julien Nsengiyumva, der netop nu opholder sig i Århus på et 3 måneders studieophold. Talen bringes i et senere nummer.

Dernæst Ruben Andersen-Hoel, der er præst ved Frikirken i Vanløse. Efter en engageret gennemgang af Missionsforbundets opståen og værdier fik han forsamlingen til at arbejde med »kirke-dating«: »Vi taler samarbejde – i moderne sprog »dating«! Hvordan vil I i Baptistkirken præsentere jer selv, når I søger en partner? Og hvad håber I at finde i samspillet med

Missionsforbundet?» – Spændende tankeeksperiment!

Dagsordenen blev afviklet uden problemer, detaljer kan ses i det udsendte referat.

Dagen sluttede med nadverfejring og en flot kollekt til det hjælpearbejde, som den lille syriske baptistmenighed på 22 medlemmer udfører i Tartous blandt deres landsmænd. De er nu i kontakt med 1600 familier på flugt i Syrien.

Andreas Højmark Andersen og Signe Lund Christensen, dirigenter i Vejle.

Ruben Andersen-Hoel.

Døbte

Odense

01.10.2013: *Henrik Krak Søndergaard*, f. 16.08.1966.

Ringsted

29.09.2013: *Ruslan Pesnjak*, f. 05.01.1971.

Døde

Fredericia

Anja Kickan Ikila, født 14.05.1982, døbt i Fredericia 15.04.2001, døde 26.09.2013.

Korskirken

Sonja Schmidt, født 11.06.1927, døbt i Århus Baptistkirke 20.08.1939, døde 08.09.2013.
Astrid Jørgensen, født 30.11.1932, døbt i Tølløse Baptistkirke 13.02.1949, døde 09.09.2013.
Ruth Herke, født 28.04.1934, døbt i Düsseldorf 05.04.1953, døde 11.09.2013.

Kristuskirken

Steen Baggesen, født 20.04.1946, døbt i Kristuskirken 07.06.1964, døde 11.10.2013.

Midtsjælland

Karen Margrethe Kofoed, født 19.01.1926, døbt i Sæby 07.03.1943, døde 27.09.2013.

Syddøstjyllandskredsen

Hanne Marie Petersen, født 26.05.1923, døbt i Sønderjyllands Menighed 04.09.1938, døde 12.08.2013.

Tølløse

Margrethe Andersen, født 13.01.1913, døbt i Nr. Eskildstrup 08.03.1931, døde 26.09.2013.

Vodskov

Martha Sørensen, født 30.11.1923, døbt i Hals 05.06.1949, døde 31.08.2013.

På skuldrene af de gamle

I Kokkedal nord for København bor fire Sankt Joseph Søstre i et kloster, som har eksisteret siden 1947. De er katolske søstre og har valgt at vie deres liv til Jesus, hinanden og verden. Søster Susanne fortæller her om sin dagligdag i klosterets fællesskab.

[≡] Søster Susanne Hoyos og Maria Klarskov
[📷] Søster Susanne

Søster Susanne og de tre andre søstre driver et retrætecenter. Søster Susanne er den yngste, 55 år. Den ældste af søstrene er 80 år. De fire søstre deler livet med hinanden. Gæsterne på retrætecentret er med i husets rytme.

Hvad er dét, som binder jeres fællesskab sammen i dagligdagen?

Det er helt afgjort troen på og livet med Jesus Kristus. Dét er fundamentet for, hvordan vores dagligdag ser ud. Hver dag beder vi morgen- og aftenbøn. Vi ville også gerne holde en daglig messe, men det

kan ikke altid lade sig gøre, da vi ikke har en præst tilknyttet klosteret. Vi fejrer dog regelmæssigt messer med en præst, som kommer udefra. Det personlige og det fælles trosliv spiller tæt sammen. Vi har alle en rytme omkring personlig andagts- og bønnetid. Det er vigtigt, at vi både mødes og beder, og at vi hver især bruger tid til bøn for at være på bølgelængde med Gud. De to dimensioner støtter og supplerer hinanden.

Det er betydningsfuldt at være en del af et fællesskab med en lang historie. Her i vores kloster har der boet Sankt Joseph Søstre siden 1947. Da der var flest, var de omkring 20. Da jeg kom i 2006, boede der omkring 10 søstre her. Men Sankt Joseph Søstrenes historie i Danmark er meget læn-

gere. I 1856 kom 4 søstre hertil fra Frankrig, hvor ordenen blev etableret i 1650.

Der er en rigdom i at have et fælles, allerede levet fundament. Som Sankt Joseph Søstre træder vi ind i noget defineret. Nystartede fællesskaber kæmper tit med spørgsmål som: »Hvad vil vi?« I klosterordenen står vi på skuldrene af de gamle, dog i en ny tid. Det giver både ro og tryghed i dagligdagen.

Hvilke daglige rytmer er vigtige for at få jeres fællesskab til at bestå og udvikle sig?

Når man bliver søster, siger man »Ja« til at leve efter de tre løfter: *Lydighed, kyskhed* (seksuel afholdenhed) og *fattigdom* – og til at efterleve de regler, der er beskrevet

» Det er vigtigt, at vi både mødes og beder, og at vi hver især bruger tid til bøn for at være på bølgelængde med Gud. «

i vores konstitutioner. De er en slags retningslinjer, som bl.a. handler om vores målsætning, vores spiritualitet, og om at være forenet i et samfund af søstre, hvor vi forsøger at leve et liv i Kristus. De blev sidst ændret drastisk i 1970'erne, men de bliver løbende tilpasset de nye udfordringer.

Hvilke glæder og udfordringer ser du ved at bo tæt sammen med nogen, man ikke selv har valgt?

Det udfordrende er ofte, at vi har meget forskellige baggrunde. Vores fællesskab består af forskellige generationer og forskellige nationaliteter. Vi har forskellige holdninger til mange ting. Det oplever jeg både som en udfordring og en berigelse.

Det giver måske også mere ærlighed i fællesskabet, at vi ikke har valgt at bo sammen, fordi vi er rigtig gode venner. Vi lærer at se på andre, men også at se på os selv: »Hvad er det hos og i mig, som gør, at denne situation bliver frustrerende eller besværlig?«

Tidligere blev søstre ofte spurgt om at flytte til et andet kloster, hvor der var brug for deres evner og gaver. Det er en del af livet i klosterordenen, at vi skal være bevægelige – både geografisk og socialt. Det nytter ikke noget at stå stejlt på, hvordan ting skal være.

Vores målsætning er »at stræbe efter at virkeliggøre den fuldstændige forening af os og vores medmennesker med Gud og stræbe efter forening mellem mennesker indbyrdes og med os, men alt i Jesus og i Gud, hans Fader«. Vores kald er at skabe

enhed. Vi arbejder forskelligt alt efter, hvor i verden vi er. Men ét er sikkert: Verden har brug for folk, der tør udtrykke Guds kærlighed og leve den enhed, som Kristus har villet. Det prøver vi at efterleve som Sankt Joseph Søstre.

» Verden har brug for folk, der tør udtrykke Guds kærlighed og leve den enhed, som Kristus har villet. «

Hvordan bør en ny dansk religionsmodel se ud?

Hvad kommer efter 66? – 67

Efter nytår vil forholdet mellem folkekirken og staten blive udmøntet i en ny model, hvis det står til kirkeministeren. Hvilken model det bliver, er til diskussion netop nu. Når det falder på plads, kommer turen til »de fra folkekirken afvigende trossamfunds forhold«. Hvordan ønsker vi i BaptistKirken, at forholdet til staten skal blive, når og hvis en ny religionsmodel begynder at tage form? Diskussionen er allerede i gang.

[] Bent Hylleberg
[] Folketinget

Lev »med lov« – § 69

Der kom ikke styr på forholdet mellem stat og kirke i 1849, da vi fik religionsfrihed. Det skulle ske senere »ved lov« for folkekirkens vedkommende (§ 66). Og derfor fik de øvrige trossamfund løfte om, at også deres »forhold ordnes nærmere ved lov« (§ 69).

Problemet er, at regulering af trossamfundenes forhold i dag ordnes »uden lov«, dvs. administrativt og ofte vilkårligt. Resultatet er, at vi i dag har en række forskellige trossamfund udenfor folkekirken, hvoraf nogle er anerkendte, andre er godkendte, og flere har ikke kunnet opnå godkendelse. Til en godkendelse hører der fx vielsesret og skattefradrag.

Et udvalg i *Danske Kirkers Råd* har skitseret et forslag til indhold af § 69, så

vi som kirker kan være på forkant med de politiske initiativer, der måtte komme. Forslaget har som forudsætning, at en evt. lovgivning *ikke* må regulere kirkernes *interne* forhold, men kun deres relation til staten og det omgivende samfund. Forslaget anbefaler, at kirker og trossamfund skal »registreres« for at opnå rettigheder med tilsvarende pligter. Hvis man ikke ønsker et sådant fastlagt forhold til staten, skal det være muligt at optræde som trossamfund uden rettigheder – fx skattefradrag.

Lev »uden lov« – § 67

Vi kan også vælge en anden vej. Grundlovens vigtigste paragraf om religion lyder sådan: »Borgerne har ret til at forene sig i

›Borgerne har ret til at forene sig i samfund for at dyrke Gud på den måde, der stemmer med deres overbevisning, dog at intet læres eller foretages, som strider mod sædeligheden eller den offentlige orden‹ – sådan lyder Grundlovens § 67. Er det lovgivning nok for trossamfund i et efter-kristent samfund?

» Ønsker vi, at Folketinget skal kunne lovgive for os som kirke? «

eller 69?

samfund for at dyrke Gud på den måde, der stemmer med deres overbevisning« (§ 67). Her lovfæstes den frihed, de første baptister krævede efter 1839. Der behøves altså ingen registrering for at forene sig med andre i et trossamfund.

Vil religionsfriheden vinde ved ny lovgivning? Det er der delte meninger om. Tidligere justitsminister *Ole Espersen* mener, at det i dag er umuligt at definere, hvad »religion« er: »Jeg mener ikke, at løsningen er lovgivning. Det er 50 år for sent. Det er helt ude af takt med tiden at gøre det til en statsopgave at definere, hvad religion er. Det findes der ingen alment accepteret definition af«.

Hertil kommer, at en religionslov let

kommer til at binde trossamfundene for tæt til staten. Tidligere kirkeminister *Birthe Rønn Hornbech* skrev fornylig: »Al erfaring viser, at når Folketinget først har fået fingrene i et område, så holder det aldrig op med regulering og kontrol«. Og hun fortsætter: »Er man først én gang kommet ind under lovgivningsmagtens kvælende favntag, så kommer man aldrig ud igen. Hvor der før var frihed, er der nu politisk slagmark«.

Vi må også spørge: Ønsker vi som frikirke, at Folketinget skal lovgive om registrering af trossamfund og om deres rettigheder og pligter – med risiko for, at grænsen mellem indre og ydre anliggender altid skal diskuteres? I hvert fald er det afgørende,

at vi som kirke i frihed kan optræde som kritiker af statsmagten og af lovgivningen i al almindelighed – uden at være bundet af andre interesser end den overbevisning, der udspringer af evangeliet.

Med eller uden lov?

Som trossamfund bør vi netop nu overveje, om § 69 er en chance eller en fristelse for os! Skal § 69 aktuelt udfyldes »ved lov«? Eller er § 69 et historisk levn fra 1849, der bør skrives ud af Grundloven ved næste revision?

Læs mere

www.danskekirkeersraad.dk

www.kirkeret.dk

www.baptistkirken.dk og i sidste nummer af baptist.dk

Flere ildsjæle under ét tag

Peter og Metha Buje Christensen bor på et lille nedlagt landbrug nær Brovst. Sammen med dem bor Victor Che Ngutih fra Cameroun, der læser på Aalborg Universitet. Universitetets undervisning foregår på engelsk, men samtalen finder sted på dansk, for Peter taler ikke engelsk. Det gør Metha derimod. Da hun var 62 år, meldte hun sig til engelsk, for der kom så mange flygtninge – og »hvis jeg engang skulle besøge Victor, så vil jeg også kunne kommunikere med hans familie«. Når man træffer de tre sammen, stiller man uvilkårligt spørgsmålet: »Hvad er deres forhold til hinanden?«

[≡] Hanne Kiel

[📄] Kristian Kiel og private

»Vores datter Randi mødte Victor i Zionkirken¹«, fortæller Metha, »og hun ville, at jeg skulle træffe ham. Min første reaktion var: Hvad skal jeg dog tale med ham om? Men Randi mente, at jeg talte med så mange mennesker, så hvorfor ikke også Victor? Allerede første gang Victor besøgte os, talte Gud til mig: Du skal bede for Victor. Han får det svært. Han har brug for omsorg, og han er dit ansvar!«

Det fik Metha og Peter til at søge tilbage til gudstjeneste og fællesskab i baptistkirken. »Vi har brug for forkyndelsen og fællesskabet«, sagde Metha. »Den opgave kan vi ikke stå alene med.«

Udvist fra Danmark

Og Victor havde ganske rigtigt brug for hjælp og omsorg. Hans ansøgning om asyl var blevet afvist, og han skulle rejse hjem. Han havde ingen penge til billetten. Derfor kunne han ikke rejse frivilligt, men samtidig var han utryk ved at vække opmærksomhed i lufthavnen i Cameroun ved

at ankomme under politiledsagelse. Han skulle enten rejse i løbet af to dage, ellers ville han blive varetægtsfængslet – og så havde han ingen mulighed for at skaffe penge til hjemrejsen.

»Gud har gjort så meget for mig«, siger Victor. »Jeg mødte Metha og Peter. Jeg kom til at bo hos en venlig mand, der talte med politiet, så jeg kunne nøjes med meldepligt. Jeg fik arbejde, så jeg kunne tjene penge til hjemrejsen. På den måde kom jeg diskret tilbage til mit hjemland. Guds magt gjorde sig gældende, så mennesker hjalp mig, og alting faldt i lave.«

Den 9. november 2002 rejste Victor

hjem til Cameroun. Han var bekymret for, om sikkerhedspolitiet ville arrestere ham straks ved ankomsten eller kort tid derefter. Virkeligheden blev en ganske anden. I lufthavnen blev han hentet af en katolsk præst, som gav ham husly. Kort tid efter ankomsten modtog han en personlig undskyldning fra statsministeren, fordi han havde været nødt til at flygte.

Udviklingshjælp til de fattigste

Victor boede på den katolske skole i knapt et halvt år. Først sendte Peter og Metha en mindre arv efter Methas far til Victor, og derefter har de jævnlige sendt penge til

Metha Buje og Niels Peter Christensen:

- Metha er født i 1940 på Tranum Enge nær Brovst
- Peter er født i 1936 i Østervrå
- De havde en gård på Tranum Enge, som gik på tvangsauktion i 1972, »men det medførte ingen stor gæld«

- Peter havde forskelligt arbejde som arbejdsmand, indtil han gik på efterløn i 1996
- Metha har aldrig været på arbejdsmarkedet; hun fik social pension i 1995
- Peter og Metha har to voksne børn: Kjeld og Randi

1) Missionsforbundets daværende kirke i Brovst

Flere ildsjæle under ét tag

Victor Che Ngutih

- født i Cameroun i 1973
- bachelor i geografi fra universitetet i Cameroun
- involveret i uddannelsespolitik og stod på sikkerhedspolitiets liste over mistænkelige
- mange andre engagerede studerende blev dræbt, så en menneskerettighedsorganisation hjalp ham i 2000 i sikkerhed i Danmark, hvor han var på højskole i to gange tre måneder uden, at der kom en løsning
- søgte asyl og kom til sidst til asylcenteret i Tranum i Nordjylland, hvor han var i 18 måneder
- fik ikke asyl og fik derfor påbud om udrejse senest den 9. november 2002

→ Cameroun, så han havde noget at leve af. Han benyttede tiden til at gennemtænke og beskrive et nyt bæredygtigt uddannelsessystem, der kunne skabe mulighed for, at også børn på landet i Cameroun kan få en uddannelse.

Victor blev ansat af organisationen »Shumas« – en NGO², der arbejder blandt de fattigste, især kvinder og børn, med bl.a. etablering af skoler og alfabetisering, landbrugsudvikling og forebyggelse af hiv/

» Du skal bede for Victor. Han får det svært. Han har brug for omsorg, og han er dit ansvar. «

aids³. Hvert projekt indledes med, at en medarbejder fra Shumas bor i landsbyen i 1-2 uger for at definere problemerne. Derefter kommer organisationen med forskellige forslag til løsninger, og landsbyens indbyggere prioriterer dem. Shumas tilbyder hjælp til etablering af et projekt.

Videreuddannelse

I 2011 fik Victor tildelt en friplads på kandidatuddannelsen på Aalborg Universitet. Samtidig hjalp Metha og Peter ham med at søge visum. Den danske stat forlanger, at ansøgeren har 50.000 kr. til sin rådighed – det sørgede Metha og Peter for. Derudover skal personer i Danmark garantere for udgifterne forbundet med opholdet: Victor flyttede ind på et værelse hos Peter og Metha.

Så er der kun lidt lommepenge og transportudgifter til universitetet tilbage. »Men så sørger Victor også for at slå græsset og lave det hårde havearbejde«, siger Metha.

Fremtidsmuligheder

Victor regner med at afslutte sin kandidatsamen i begyndelsen af 2014. Håbet er at blive ansat i en dansk u-landsorganisation, der er engageret i Afrika. Er det ikke muligt, så måske en PhD indenfor faget – »ellers etablerer jeg min egen NGO«, siger Victor.

Er Gud kristen?

»Uden os har Gud ingen øjne; uden os har Gud ingen ører; uden os har Gud ingen arme eller hænder. Gud sætter sin lid til os. Vil du sammen med andre troende mennesker være med til at få Guds drømme for verden til at gå i opfyldelse?« Med disse ord slutter Desmond Tutu sit forord i bogen: »Gud er ikke kristen«.

[≡] Boganmeldelse
ved Asger Hylleberg

Desmond Tutu levede op til disse ord – og hvilket mod og engagement er de ikke udtryk for? Bogen er taler, prædikener og breve fra et aktivt liv.

Ubuntu og kristen tro

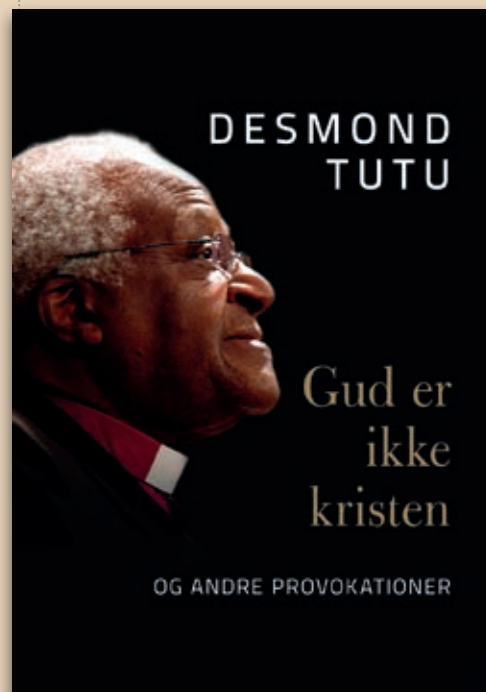
Tutu er bevidst om sin stammes tradition for medmenneskelighed. På hans modersmål betyder ubuntu: »Et menneske er et menneske gennem andre mennesker.« Det udtrykker det dybt fælleskulturelle og medmenneskelige grundvilkår. Tutu er også dybt forankret i den bibelske tradition for social forståelse og medmenneskelig,

fredselskende tilgang til livet. Gud var Gud, længe før kristendommen blev til. Gud skabte alle mennesker i sit billede – ikke kun de kristne.

I hans kristendomsforståelse ligger, at troen har konsekvenser. Kristendommens budskab er meget konkret. Guds drøm er, at mennesker lever sammen i fred og harmoni, og mennesker er medarbejdere på at realisere Guds drøm. Når love er uretfærdige, lærer vores kristne tradition os, at vi ikke skal adlyde dem¹. Det er baggrunden for Tutus ikke-voldelige holdning til protestbevægelserne i Sydafrika. Først mod apartheidstyret og senere mod sine støtter, da smagen for magten fik nogle af dem til at glemme de kristne idealer.

Årets julegave

Tutus bog er udtryk for noget af det mest ægte og oprindelige i kristendommen. En tanke der er formidlet til os gennem oldkirken, anabaptisterne og de mest socialt orienterede af vore baptistiske forfædre. Giv dig selv eller gode venner Tutus bog i julegave og lad den præge dine tanker om fred og retfærdighed i verden.

**Desmond Tutu: »Gud er ikke kristen
– og andre provokationer«
240 sider, indbundet
Forlaget Boedal
kr. 299,-.**

1) Gud er ikke kristen, side 176

Én for alle – alle for én!

Sådan svor de tre musketerer – at de i alle sammenhænge ville stå sammen, skulder ved skulder. Blev én angrebet, ville de opfatte det som angreb på alle. Blev én belønnet, så ville alle tre ta' del i æren. Solidaritet!

[≡] Annette Garup
[📷] Flickr

Måske havde de smugkigget i Paulus' brev: »Lider én legemsdel, lider også alle de andre. Bliver én legemsdel hædret, så glæder også alle de andre sig¹».

Der er vel grænser?

Men der er vel grænser for, hvem vi skal være solidariske med, og hvor solidariske vi skal være? Jeg ta'r gerne tæskene for de mennesker, jeg holder af og måske også for dem, jeg har sympati med, men jeg skal vel ikke kæmpe for nogen, jeg ikke har kær. Jeg skal vel ikke være solidarisk med mennesker, som jeg ikke har den mindste sympati for? Det kan jeg da ikke?

Lærlinges forpligtelse

At være discipel betyder at »være i lære hos«, og hvordan var det lige min lærermester gjorde?

Jesus kaldte ham *ven*, der stak ham.

Ham, der vendte ham ryggen, betroede han en vigtig opgave. Ham, der havde snydt og bedraget, drak han eftermiddagskaffe sammen med. Hende, der havde været utro, rakte han hånden og rejste op – vi kunne finde mange flere eksempler.

Jesus var »én for alle«, selvom det aldrig blev »alle for én«, snarere alle mod én. Og Jesus' solidaritet betød mere end sympati, venlige tilkendegivelser eller høflig imødekommehed. Den bestod indtil døden – ja, længere end det.

Ubrydeligt og urimeligt

Solidaritet betyder egentlig at gøre hel og fast, dvs. binde sammen/lukke huller. Solidaritet ophæver isolation. Jesus gjorde fælles sag med den svage, den uglese, den mislykkede, den umoralske – og den, som andre ofte tog afstand fra.

En solidaritet, der ikke bare betyder »skulder ved skulder«, men som binder os sammen med Gud i et ubrydeligt fællesskab, der rækker langt ud over livets og rimelighedens grænser. Det var, hvad der i kød og blod kom til jord julenat.

Det er i sandhed godt nyt for alle os umoralske, forfejlede, ukærlige og uperfekte.

Det er da værd at fejre med både guld og glimmer, gaver og julefester.

Glædelig jul!

DANMARK
PP

Magasinpost-MMP ID-Nr.: 46476

Afsender: Baptistkirken i Danmark, Lærdalsgade 7, st. tv., DK-2300 København S, ISSN 1901-4635

1) 1. Korintherbrev, kap. 12, vers 26